

КРУТІЖ:
Історичні малюнки з часів
гетьмана Івана Виговського

1

— Випиймо, Мартине, хай наша не гине,— промовив сотник Телеп, і підніс чарку своєму товаришеві, худому й високому, як тичка, козакові.

Цей глянув і раменами здвигнув:

— Не хочу!

Телем очі вирячив на нього. «А це знов що? Старий липняк, що й гетьманові не сором було б напитися, а ти не хочеш?»

— Не хочу!

Телеп згїрдливо всміхнувся: «Я забув, що ти шляхотно уроджений, Валентий Босий-Босаковський».

— Хлопе! — гримнув на нього Босаковський.— Хоч я й оказався, так ти мені моїх родових клейнодів не торкай, бо який добрий і ввічливий, а поб'ю, їй-Богу, поб'ю!

Голос його гуготів так, що годі було знати, чи він сердиться, чи жартує. І ціла його поява була настільки дивна й незвичайна, що хто його вперше побачив, то не знав, чи боятися того чоловіка, чи сміятися з нього. До високого зросту додайте закарлючений довгий ніс, вус, як у сома, й неоднакові очі: одно пивне, а друге зеленкувате. Козаки сміялися, що він пивним зазирає до пива, а зеленкуватим до вина, обома до шинкарки або до її дівчат-дзигльованок. Одним одну бере, а другу другим, які очі котра з них і любить.

Та незважаючи на те, Босаковський твердо вірив у свою непоборну силу над слабим Євиним родом. «У мене, — казав, — кожна влюбляється з місця. Але то кожна!» — і підкручував вуса, що за хвилину знов йому на губу звисав, буцім не погоджувався зі своїм паном.

І тепер пан Валентий Босаковський правою рукою підкрутив того неслухняного вуса, а лівою голову підпер, буцім вона така-то вже важлива думками, що сама й триматися не може. Його очі прилипли до шибок невеличкого віконця, на яких дзвигтіла муха, безрадно б'ючись у павутинні.

КРУТІЖ:
Історичні малюнки з часів
гетьмана Івана Виговського

1

— Випиймо, Мартине, хай наша не гине,— промовив сотник Телеп, і підніс чарку своєму товаришеві, худому й високому, як тичка, козакові.

Цей глянув і раменами здвигнув:

— Не хочу!

Телем очі вирячив на нього. «А це знов що? Старий липняк, що й гетьманові не сором було б напитися, а ти не хочеш?»

— Не хочу!

Телеп згїрдливо всміхнувся: «Я забув, що ти шляхотно уроджений, Валентий Босий-Босаковський».

— Хлопе! — гримнув на нього Босаковський.— Хоч я й оказався, так ти мені моїх родових клейнодів не торкай, бо який добрий і ввічливий, а поб'ю, їй-Богу, поб'ю!

Голос його гуготів так, що годі було знати, чи він сердиться, чи жартує. І ціла його поява була настільки дивна й незвичайна, що хто його вперше побачив, то не знав, чи боятися того чоловіка, чи сміятися з нього. До високого зросту додайте закарлючений довгий ніс, вус, як у сома, й неоднакові очі: одно пивне, а друге зеленкувате. Козаки сміялися, що він пивним зазирає до пива, а зеленкуватим до вина, обома до шинкарки або до її дівчат-дзигльованок. Одним одну бере, а другу другим, які очі котра з них і любить.

Та незважаючи на те, Босаковський твердо вірив у свою непоборну силу над слабим Євиним родом. «У мене, — казав, — кожна влюбляється з місця. Але то кожна!» — і підкручував вуса, що за хвилину знов йому на губу звисав, буцім не погоджувався зі своїм паном.

І тепер пан Валентий Босаковський правою рукою підкрутив того неслухняного вуса, а лівою голову підпер, буцім вона така-то вже важлива думками, що сама й триматися не може. Його очі прилипли до шибок невеличкого віконця, на яких дзвигтіла муха, безрадно б'ючись у павутинні.

— П'єш чи ні?! — гукнув удруге Телеп.— Не люблю таких кумедій. Пий!

— Не хочу. Осточортила мені чарка. Десь другий вип'є одну, другу, третю і вже готовий, а я п'ю і п'ю ціле життя і впитися не можу. А хотів би. Хотів би, щоб не бачити того, що тепер діється на світі.

— Ого!

— А так. Хоч би й тому, щоб не дивитися на таких дурнів, як... — і не докінчив, лиш на Телепа з-під ока глянув.

— Хвілозоф! — підсміхнувся Телеп.— Чи ти, було, у Київській академії не вчився?

— У Київській ні, але у Кракові до наук пристращався, тільки...

— Тільки що?

— Тільки Марс мене впору з обіймів муз і грацій вирвав, а то я нині може пасторал замість шаблі й інфулу замість шапки носив би.

— Інфулу, інфулу! — реготався Телеп, уявляючи собі Босаковського із жезлом та інфулою. — Хотів би я тебе бачити в тій, як ти кажеш, інфулі!

Босаковський насилу робив поважну міну. «Сотник, а чого-будь смієшся, як чорняк. Бог один знає, як мені важко в такому неедукованім¹ товаристві жити. Вип'ю хіба».

І випив. Хвилина мовчанки. Аж Телеп буцім щось пригадав собі: «Ага, а як же там із тією головою? Невже ж вона справді така тверда в тебе?»

— Не тверда, а моцна, як сталь. Раз я у підстарости на хрестинах бувши..

— То ти і в підстарости бував?

— Фі! Велика мені птиця, підстароста! Мене й до воєводи на покої пускали!

— Чистити?..

— Хлопе! Або слухай грешне, що шляхта говорить, або... — і не докінчив.

— Слухаю вже, слухаю. Розкажуй!

— Отож раз у підстарости на хрестинах бувши, попав я у товариство п'яниць. Ану, кажуть, покладем Босаковського під лаву. А я собі гадаю: скорше вас на мари покладуть, ніж ви мене вп'єте.

— І що?

¹ недосвідчене

— П'єш чи ні?! — гукнув удруге Телеп.— Не люблю таких кумедій. Пий!

— Не хочу. Осточортила мені чарка. Десь другий вип'є одну, другу, третю і вже готовий, а я п'ю і п'ю ціле життя і впитися не можу. А хотів би. Хотів би, щоб не бачити того, що тепер діється на світі.

— Ого!

— А так. Хоч би й тому, щоб не дивитися на таких дурнів, як... — і не докінчив, лиш на Телепа з-під ока глянув.

— Хвілозоф! — підсміхнувся Телеп.— Чи ти, було, у Київській академії не вчився?

— У Київській ні, але у Кракові до наук пристращався, тільки...

— Тільки що?

— Тільки Марс мене впору з обіймів муз і грацій вирвав, а то я нині може пасторал замість шаблі й інфулу замість шапки носив би.

— Інфулу, інфулу! — реготався Телеп, уявляючи собі Босаковського із жезлом та інфулою. — Хотів би я тебе бачити в тій, як ти кажеш, інфулі!

Босаковський насилу робив поважну міну. «Сотник, а чого-будь смієшся, як чорняк. Бог один знає, як мені важко в такому неедукованім¹ товаристві жити. Вип'ю хіба».

І випив. Хвилина мовчанки. Аж Телеп буцім щось пригадав собі: «Ага, а як же там із тією головою? Невже ж вона справді така тверда в тебе?»

— Не тверда, а моцна, як сталь. Раз я у підстарости на хрестинах бувши..

— То ти і в підстарости бував?

— Фі! Велика мені птиця, підстароста! Мене й до воєводи на покої пускали!

— Чистити?..

— Хлопе! Або слухай грешне, що шляхта говорить, або... — і не докінчив.

— Слухаю вже, слухаю. Розкажуй!

— Отож раз у підстарости на хрестинах бувши, попав я у товариство п'яниць. Ану, кажуть, покладем Босаковського під лаву. А я собі гадаю: скорше вас на мари покладуть, ніж ви мене вп'єте.

— І що?

¹ недосвідчене

— І підносить мені чарку хазяйка, а я п'ю і в ручку цілую, підносить хазяй, я п'ю і...

—...і в ручку цілую, — доповів за нього Телеп.

— Брешеш! То тільки хлопство панів у руку цілує, а ми брата шляхтича цілуємо...

— Ну, ну, не кінчи де, а розкажуй, бо не скінчиш до рана.

— Для тебе й розказувати не варто, бо ти слухати не вмієш. Загалом розібрало собі хамство, страх як розібрало! Але ми вам ще цього хмеля виб'ємо з голови, ой, виб'ємо, так мені, Боже, дай до моїх «майонтків» вернути!

— Це вже трудногато буде.

— Чому?

— А тому, бо люди ще на місяць дороги не зробили.

Босаковський вовком на Телепа глянув: «Ех, Телеп, Телеп! Як я тебе телепну!»

— Лиши... Розкажуй, кажуть тобі.

— На чім я став? Ага, прийняв я від каноніка чарку й випив, прийняв від старости й випив, прийняв від ще когось і також випив, а тоді й кажу: агов! Так не може бути! Хто хоче зі мною пити, то хай перше вихилить стільки келихів, скільки я вихилив, і тоді він мені рівня.

— А вони?

— Згодились. П'ємо. П'ятий, шостий, сьомий, ще якимось ішло, але після десятого всі покотом лягли. Повиносили їх, кого до боків, кого до маштарки, а ті, що ще трималися на ногах, утечею спаслися. Так я і побідником на бойовищі залишився.

— Та що ти такого брехуна слухаєш, сотнику! — почулося нараз від порога. Кількох козаків увійшло у коршму при шаблях і з пістолями за поясами, бо часи були непевні. — Та що ти його слухаєш? Він і рідного батька оббрехав би, коли б лиш мав.

Босаковський насунув на голову полинялу боброву шапку і вдавав, що йде, бо образився.

Та його не пустили. Любили зубожілого поліського шляхтича, що до їх сотні після Хмельниччини пристав, добре бився, Україну щиро любив і тільки іноді вдавав, немов то він велику ласку козакам робить, що з ними приятелює. А ще його й за те любили, що велику «фантазію» мав. Розказував несотворенні речі й вигадував таке, що аж вуха пухли. Чванився ласкою короля Володислава, якого навіть на очі не бачив, і маєткам, яких ніколи не мав, і любощами з панями й панночками, що їх ніколи й на світі не було.

— І підносить мені чарку хазяйка, а я п'ю і в ручку цілую, підносить хазяй, я п'ю і...

—...і в ручку цілую, — доповів за нього Телеп.

— Брешеш! То тільки хлопство панів у руку цілує, а ми брата шляхтича цілуємо...

— Ну, ну, не кінчи де, а розкажуй, бо не скінчиш до рана.

— Для тебе й розказувати не варто, бо ти слухати не вмієш. Загалом розібрало собі хамство, страх як розібрало! Але ми вам ще цього хмеля виб'ємо з голови, ой, виб'ємо, так мені, Боже, дай до моїх «майонтків» вернути!

— Це вже трудногато буде.

— Чому?

— А тому, бо люди ще на місяць дороги не зробили.

Босаковський вовком на Телепа глянув: «Ех, Телеп, Телеп! Як я тебе телепну!»

— Лиши... Розкажуй, кажуть тобі.

— На чім я став? Ага, прийняв я від каноніка чарку й випив, прийняв від старости й випив, прийняв від ще когось і також випив, а тоді й кажу: агов! Так не може бути! Хто хоче зі мною пити, то хай перше вихилить стільки келихів, скільки я вихилив, і тоді він мені рівня.

— А вони?

— Згодились. П'ємо. П'ятий, шостий, сьомий, ще якимось ішло, але після десятого всі покотом лягли. Повиносили їх, кого до боків, кого до маштарки, а ті, що ще трималися на ногах, утечею спаслися. Так я і побідником на бойовищі залишився.

— Та що ти такого брехуна слухаєш, сотнику! — почулося нараз від порога. Кількох козаків увійшло у коршму при шаблях і з пістолями за поясами, бо часи були непевні. — Та що ти його слухаєш? Він і рідного батька оббрехав би, коли б лиш мав.

Босаковський насунув на голову полинялу боброву шапку і вдавав, що йде, бо образився.

Та його не пустили. Любили зубожілого поліського шляхтича, що до їх сотні після Хмельниччини пристав, добре бився, Україну щиро любив і тільки іноді вдавав, немов то він велику ласку козакам робить, що з ними приятелює. А ще його й за те любили, що велику «фантазію» мав. Розказував несотворенні речі й вигадував таке, що аж вуха пухли. Чванився ласкою короля Володислава, якого навіть на очі не бачив, і маєткам, яких ніколи не мав, і любощами з панями й панночками, що їх ніколи й на світі не було.